

ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ

ຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໂດຍມະຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່
ເລກທີ 217 A (III) ລົງວັນທີ 10 ທັນວາ 1948

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍຖືວ່າ ການຮັບຮູ້ກຽດສັກສີຂອງບຸກຄົນ ແລະ ສິດສະເໝີພາບ ແລະ ບໍ່ສາມາດລົບລ້າງໄດ້ຂອງສະມາຊິກທຸກຄົນໃນວົງຄະນາຍາດແຫ່ງມວນມະນຸດ ເປັນ ພື້ນຖານແຫ່ງອິດສະລະພາບ, ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ສັນຕິພາບໃນໂລກ;

ໂດຍຖືວ່າ ການບໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ການໝິ້ນປະໝາດສິດທິມະນຸດ ໄດ້ນຳໄປ ເຖິງພິດຕິກຳແບບປ່າເຖື່ອນ ອັນໄດ້ຢຽບຢ້າທຳລາຍມະນຸດທຳຂອງມວນມະນຸດ, ແລະ ສັງກາດໃໝ່ຂອງໂລກ ຊຶ່ງມະນຸດຈະມີເສລີພາບໃນການປາກເວົ້າ, ເຊື່ອຖື ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມທຸກຈົນ ຈຶ່ງໄດ້ຖືກປ້າວປະກາດວ່າ ເປັນຄວາມມຸ້ງມາດປາຖະໜາອັນສູງສົ່ງຂອງປວງຊົນທົ່ວໄປ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຖ້າຢາກຫຼີກເວັ້ນການກົດດັນຕໍ່ມວນມະນຸດ ຊຶ່ງນຳໄປເຖິງ ການລຸກຮືຂຶ້ນເພື່ອຕ້ານກັບການກົດຂີ່, ຂົ່ມເຫັງອັນເປັນມາດຕະການສຸດທ້າຍນັ້ນ ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ວ່າສິດທິມະນຸດສົມຄວນຈະຕ້ອງຖືກປົກປ້ອງ ໂດຍລະບົບກົດ ໝາຍ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ປະຊາຊົນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຍັງຢືນຄົນໃນກົດບັດ ສະຫະປະຊາຊາດ ເຖິງຄວາມເຫຼືອມໄສຕໍ່ສິດທິພື້ນຖານຂອງມະນຸດ, ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມປະເສີດຂອງບຸກຄົນ, ແລະ ສິດສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ, ແລະ ໄດ້ຕັດສິນໃຈຊຸກຍູ້ຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ ແລະ ເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດທີ່ດີກວ່າ ທຳມາກາງອິດສະລະພາບທີ່ກ້ວາງຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນ.

ໂດຍເຫັນວ່າ ລັດພາຄີໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຄຳປະກັນຄວາມເຄົາລົບທົ່ວໄປ ແລະ ມີປະສິດຕິຜົນຕໍ່ສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບອັນພົ້ນຖານຂອງມະນຸດ ໂດຍການຮ່ວມ ມືກັບອົງການສະຫະປະຊາຊາດ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນຕໍ່ສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດ ສຳລັບການເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງກ່າວ ປະກົດຜົນເປັນຈິງຢ່າງເຕັມສ່ວນ;

ດັ່ງນັ້ນ, ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈຶ່ງປະກາດວ່າ:

ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດມະນຸດ ສະບັບນີ້ ເປັນອຸດົມຄະຕິລວມ ໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກໆເຜົ່າ ແລະ ທຸກຊາດ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ວ່າ ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກ ພາກສ່ວນຂອງສັງຄົມ, ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຖະແຫຼງການນີ້ ຈະພະຍາຍາມສິ່ງເສີມຄວາມ ເຄົາລົບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບເຫຼົ່ານັ້ນ ດ້ວຍການສິດສອນ ແລະ ສຶກສາອົບຮົມ ພ້ອມດຽວກັນ ກໍຈະເອົາມາດຕະການເປັນຂັ້ນຕອນໄປ ທັງໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບສາກົນ ເພື່ອຄຳປະກັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການປະຕິບັດສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບ ດັ່ງກ່າວ ໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ມີປະສິດທິພາບໃນໝູ່ປະຊາຊົນຂອງລັດພາຄີ ກໍຄືໝູ່ ປະຊາຊົນໃນອານາເຂດຂອງການປົກຄອງຂອງລັດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 1

ມະນຸດທຸກຄົນ ລ້ວນແຕ່ມີເສລີພາບມາແຕ່ກຳເນີດ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີ ພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ. ທຸກຄົນປະກອບດ້ວຍສະຕິສຳປະສັນຍະ ແລະ ມະນີໃນທຳ ສິມຄວນຈະຕ້ອງປະຜິດຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນດ້ວຍນ້ຳໃຈອັນເປັນເພື່ອນຮ່ວມໂລກດຽວ ກັນ.

ມາດຕາ 2

ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບທຸກປະການ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ ໃນຖະແຫຼງການສະບັບນີ້, ປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນການ ຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ຜິວຜັນ, ເພດ, ພາສາ, ສາສະໜາ, ຄຳເຫັນທາງການເມືອງ ຫຼື ຄຳ

ເຫັນດ້ານອື່ນໆ, ສັນຊາດ ແລະ ສັງຄົມເດີມ, ຊັບສົມບັດ, ການກຳເນີດ ຫຼື ຖານະອື່ນໆ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຫ້າມການຈຳແນກໃດໆ ທີ່ເກີດຈາກຜື່ນຖານສະຖານະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ທາງດ້ານກົດໝາຍ ຫຼື ທາງດ້ານສາກົນຂອງປະເທດ ຫຼື ອານາເຂດທີ່ບຸກຄົນນັ້ນສັງກັດຢູ່. ເຖິງວ່າປະເທດ ຫຼື ອານາເຂດນັ້ນ ຈະເປັນເອກະລາດພາຍໃຕ້ອາລັກຂາ, ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປົກຄອງຕົນເອງ ຫຼື ຢູ່ພາຍໃຕ້ຮູບການຈຳກັດອະທິປະໄຕແບບອື່ນໃດກໍຕາມ.

ມາດຕາ 3

ທຸກຄົນມີສິດມີຊີວິດ, ມີເສລີພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພສ່ວນບຸກຄົນ.

ມາດຕາ 4

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນຂ້າທາດ ຫຼື ທາດຮັບໃຊ້ ຈະແມ່ນຮູບການໃດກໍຕາມ ຄວາມເປັນຂ້າທາດ ແລະ ການຄ້າຂ້າທາດ ແມ່ນຕ້ອງຖືກເກືອດຫ້າມໃນທຸກຮູບການ.

ມາດຕາ 5

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຈະຖືກທໍລະມານ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບການກະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນ, ໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ແລະ ເສື້ອມຊາມ.

ມາດຕາ 6

ທຸກຄົນມີສິດ ຖືກຮັບຮູ້ຖານະນິຕິບຸກຄົນຂອງຕົນຢູ່ທຸກແຫ່ງຫົນ.

ມາດຕາ 7

ທຸກຄົນ ມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ໂດຍກົດໝາຍຢ່າງເທົ່າທຽມກັນປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ການຈຳແນກທີ່ເປັນການລະເມີດຕໍ່ຖະແຫຼງການສະບັບນີ້ ແລະ ຕໍ່ທຸກການຍຸຍົງໃດໆ ຊຶ່ງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການຈຳແນກດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 8

ທຸກຄົນມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ມີປະສິດທິພາບ ຈາກສານແຫ່ງຊາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ານກັບການກະທຳທີ່ລະເມີດສິດທິພື້ນຖານຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຊຶ່ງລັດຖະທຳມະນູນ ຫຼື ກົດໝາຍກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 9

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກຈັບກຸມ, ກັກຂັງ ຫຼື ເນລະເທດ ໂດຍພາລະການ.

ມາດຕາ 10

ດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງຍຸຕິທຳ ແລະ ເປີດເຜີຍຂອງສານທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ບໍ່ລ່າອຽງໃນການກຳນົດສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ ແລະ ໃນການພິຈາລະນາຄວາມຈິງຂອງທຸກຂໍ້ກ່າວຫາທາງອາຍາຕໍ່ຕົນເອງ.

ມາດຕາ 11

1. ທຸກຄົນທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າ ໄດ້ມີການກະທຳຜິດທາງອາຍາ ຈະຖືກຖືວ່າເປັນຜູ້ບໍ່ລິສຸດ ຈົນກ່ວາຜູ້ກ່ຽວຈະໄດ້ຖືກພິສູດຕາມກົດໝາຍ ຢູ່ໃນການພິພາກສາຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງສານວ່າ ໄດ້ກະທຳຜິດຢ່າງແທ້ຈິງ ຊຶ່ງໃນການພິພາກສານັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບການຄຳປະກັນທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການຕໍ່ສູ້ຄະດີຂອງຕົນ.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ຈະຖືກຖືວ່າ ມີຄວາມຜິດທາງອາຍາດ້ວຍການກະທຳໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າກະທຳ ຫຼື ການຍົກເວັ້ນການກະທຳ ໂດຍບໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຜິດທາງ

ອາຍາຕາມກົດໝາຍພາຍໃນ ຫຼື ກົດໝາຍສາກົນ ໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າກະທຳຜິດໂລດ ແລະ ຈະບໍ່ໃຫ້ມີການໃສ່ໂທດຜູ້ກ່ຽວໜ້າກວ່າໂທດ ທີ່ກົດໝາຍກຳນົດໃສ່ຄວາມຜິດ ທາງອາຍາທີ່ໄດ້ກະທຳໃນເວລານັ້ນ.

ມາດຕາ 12

ທຸກຄົນຈະບໍ່ຖືກລ່ວງລຳຊີວິດສ່ວນຕົວ, ຄອບຄົວ, ທີ່ຢູ່ອາໄສ ຫຼື ການ ສື່ສານ ໂດຍພາລະການເປັນອັນຂາດ ຫຼື ຈະບໍ່ຖືກລົບລຸກຽດສັກສີ. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ວຍກົດໝາຍຕໍ່ການລ່ວງລຳ ຫຼື ການລົບລຸດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 13

1. ທຸກຄົນມີສິດເສລີພາບໃນການສັນຈອນໄປມາ ແລະ ຕັ້ງຖິ່ນຖານ ຢູ່ພາຍ ໃນເຂດແດນຂອງລັດໃດໜຶ່ງ.
2. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະເດີນທາງອອກຈາກປະເທດໃດກໍໄດ້, ນັບທັງປະເທດ ຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ, ແລະ ມີສິດກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 14

1. ທຸກຄົນມີສິດຊອກຫາທີ່ເຜິ້ງ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລີ້ໄພ ຢູ່ໃນປະເທດ ອື່ນໄດ້ ເພື່ອລົບຫຼີກຈາກການບົບຄັ້ນ.
2. ຈະອ້າງສິດທິນີ້ບໍ່ໄດ້ ໃນກໍລະນີການບົບຄັ້ນນັ້ນ ແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຜິດ ທີ່ບໍ່ແມ່ນດ້ານການເມືອງ ຫຼື ຈາກການກະທຳທີ່ຂັດກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການ ຂອງສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 15

1. ທຸກຄົນມີສິດຖືສັນຊາດໃດໜຶ່ງ.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກປົດສັນຊາດ ໂດຍພາລະການ ຫຼື ປະຕິເສດສິດ ໃນການປ່ຽນສັນຊາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 16

1. ໂດຍປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດໃດໆ ຍ້ອນເຊື້ອຊາດ, ສັນຊາດ ຫຼື ສາສະໜາ; ຊາຍ ແລະ ຍິງທີ່ເຕັມກະສຽນແຕ່ງງານມີສິດສົມລົດ ແລະ ສ້າງຄອບຄົວໄດ້. ພວກເຂົາເຈົ້າມີສິດສະເໝີພາບໃນການສົມລົດ, ໃນເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ໃນເວລາຢ່າຮ້າງ.
2. ທຸກການສົມລົດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຄູ່ບ່າວສາວມີການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສະມັກໃຈ.
3. ຄອບຄົວເປັນສ່ວນປະກອບໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຂອງສັງຄົມ ແລະ ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສັງຄົມ ແລະ ລັດ.

ມາດຕາ 17

1. ທຸກຄົນມີສິດເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສົມບັດສ່ວນຕົວ ຫຼື ລວມໝູ່.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກຍຶດຊັບໂດຍພາລະການ.

ມາດຕາ 18

ທຸກຄົນມີສິດມີອິດສະລະພາບໃນການນຶກຄິດ, ມະໂນທຳ ແລະ ເຊື້ອຖືສາດສະໜາ; ສິດອັນນີ້ ລວມທັງອິດສະລະພາບໃນການປ່ຽນສາສະໜາ ຫຼື ປ່ຽນຄວາມເຊື້ອຖືຂອງຕົນ, ແລະ ມີອິດສະລະພາບໃນການສະແດງອອກກ່ຽວກັບສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື້ອຖືຂອງຕົນດ້ວຍການສິດສອນ, ການໄຫວ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ ຫຼື ສາທາລະນະ ທັງດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ລວມໝູ່.

ມາດຕາ 19

ທຸກຄົນມີສິດ ມີອິດສະລະພາບໃນການປະກອບຄຳເຫັນ ແລະ ໃນການປາກເວົ້າ; ສິດທິນີ້ ລວມທັງອິດສະລະພາບທີ່ຈະຍຶດຖືຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງຕົນ ໂດຍປາສະຈາກການຢ້ານກົວໃດໆທັງສິ້ນ ແລະ ມີອິດສະລະພາບໃນການຊອກສະແຫວງ

ຫາ, ໃນການຮັບ ແລະ ໃນການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ໂດຍ ວິທີໃດກໍໄດ້ຢ່າງບໍ່ມີພິມແດນ.

ມາດຕາ 20

1. ທຸກຄົນມີອິດສະລະພາບໃນການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມສະມາຄົມ ຢ່າງສັນຕິວິທີ.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າສະມາຄົມໃດໜຶ່ງ.

ມາດຕາ 21

1. ທຸກຄົນເກີດມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະການປົກຄອງປະເທດຂອງຕົນໂດຍ ກົງ ຫຼື ຜ່ານຜູ້ແທນທີ່ມາຈາກການເລືອກຕັ້ງຢ່າງເສລີ.
2. ທຸກຄົນມີສິດເຂົ້າຮັບໃຊ້ວຽກງານລັດຖະການໃນປະເທດຂອງຕົນ ໃນ ເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ.
3. ຄວາມມຸ້ງມາດປາຖະໜາຂອງປະຊາຊົນ ເປັນພື້ນຖານຂອງອຳນາດການ ປົກຄອງ; ຄວາມມຸ້ງມາດປາຖະໜາອັນນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ສະແດງອອກຜ່ານການເລືອກ ຕັ້ງທີ່ບໍລິສຸດ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງມີຂັ້ນເປັນໄລຍະໄປ ໂດຍການລົງຄະແນນສຽງແບບຫົວໄປ, ສະເໝີພາບ ແລະ ປິດລັບ ຫຼື ໂດຍວິທີໃດໜຶ່ງ ຊຶ່ງຄຳປະກັນເສລີພາບໃນການລົງ ຄະແນນສຽງ.

ມາດຕາ 22

ທຸກຄົນໃນຖານະເປັນສະມາຊິກຂອງສັງຄົມ ມີສິດໄດ້ຮັບສະຫວັດດີການ ສັງຄົມ ເພື່ອໄດ້ມາຊຶ່ງສິດທິທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງ ທຸກຄົນ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບກວດສັກສີ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານບຸກຄະລິກຂອງຕົນ ແມ່ນຈະຕ້ອງມີການສຸມກຳລັງພາຍໃນຊາດ ແລະ ການຮ່ວມມືສາກົນ ໂດຍອີງໃສ່ ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຫງົ້າພະລັງຂອງແຕ່ລະປະເທດ.

ມາດຕາ 23

1. ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີສິດໄດ້ຮັບວຽກງານ, ມີສິດເສລີພາບໃນການເລືອກວຽກເຮັດງານທຳ, ມີສິດໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂການອອກແຮງງານທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເຜິ້ງພໍໃຈ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກໄພວ່າງງານ.
2. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ສຳລັບວຽກງານລະດັບດຽວກັນ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ.
3. ທຸກຄົນທີ່ມີວຽກເຮັດງານທຳ ຈະຕ້ອງມີສິດໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເຜິ້ງພໍໃຈ, ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ຄອບຄົວມີຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ ເໝາະສົມກັບກຽດສັກສີຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຢ່າງອື່ນອີກຈາກສັງຄົມ.
4. ທຸກຄົນມີສິດສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມອົງການກຳມະບານ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 24

ທຸກຄົນມີສິດພັກຜ່ອນ ແລະ ຢ່ອນອາລົມ ໂດຍສະເພາະການກຳນົດເວລາເຮັດວຽກທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ການພັກປະຈຳປີ ໂດຍບໍ່ຖືກຕັດເງິນເດືອນ.

ມາດຕາ 25

1. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ພຽງພໍ ເພື່ອຄ້ຳປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງຕົນ ແລະ ຄອບຄົວ, ໂດຍສະເພາະດ້ານອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຮືອນຊານບ້ານພັກ ແລະ ປຶ້ນປົວສຸຂະພາບ ພ້ອມທັງການບໍລິການທາງສັງຄົມທີ່ຈຳເປັນອື່ນໆ. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການດູແລໃນ ກໍລະນີມີການວ່າງງານ, ມີການເຈັບເປັນ, ເສຍອົງຄະ, ເປັນໝ້າຍ, ເຖົ້າແກ່ ຫຼື ການຂາດປັດໄຈ ສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ຊຶ່ງເກີດຈາກສະພາບນອກຕົວຂອງຜູ້ກ່ຽວ.

2. ຄວາມເປັນແມ່ ແລະ ຄວາມເປັນເດັກ ລ້ວນແຕ່ມີສິດໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເປັນພິເສດ. ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຈະເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ມີການສົມລົດ ຫຼື ນອກການສົມລົດ ກໍ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກ ບ້ອງດັ່ງດຽວກັນຈາກສັງຄົມ.

ມາດຕາ 26

1. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການສຶກສາ. ການສຶກສາຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ, ຢ່າງ ໜ້ອຍໃນຂັ້ນປະຖົມ ແລະ ຂັ້ນພື້ນຖານ. ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຈະຕ້ອງເປັນການສຶກ ສາພາກບັງຄັບ. ການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາຊີບ ຈະຕ້ອງເປັນການສຶກສາ ດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາຊີບ ຈະຕ້ອງໃຫ້ມີຢູ່ທົ່ວໄປ ສ່ວນການສຶກສາຂັ້ນສູງຈະຕ້ອງ ເປີດໃຫ້ໝົດທຸກຄົນເຂົ້າຮຽນໄດ້ຢ່າງສະເໝີພາບ ໂດຍອີງຕາມຄວາມສາມາດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ.
2. ການສຶກສາ ຈະຕ້ອງມີຈຸດປະສົງເສີມຂະຫຍາຍບຸກຄະລິກຂອງບຸກຄົນຢ່າງ ເຕັມສ່ວນ ແລະ ການເພີ່ມທະວີການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບອັນເປັນ ພື້ນຖານ. ການສຶກສາຈະຕ້ອງສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈ, ຄວາມຜ່ອນສັ່ນຜ່ອນ ຍາວ ແລະ ມິດຕະພາບລະຫວ່າງປະຊາຊາດ, ລະຫວ່າງກຸ່ມຊົນຊາດ ຫຼື ສາດສະໜາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນກໍ່ເພີ່ມທະວີການເຄື່ອນໄຫວຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ໃນການປົກ ບັກຮັກສາສັນຕິພາບ.
3. ພໍ່ແມ່ ມີບຸລິມະສິດທີ່ຈະເລືອກເອົາການສຶກສາແບບໃດໃຫ້ລູກຂອງຕົນກໍ ໄດ້.

ມາດຕາ 27

1. ທຸກຄົນມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳຂອງຊຸມຊົນ , ມີສິດຊົມໃຊ້ສິນລະປະວັດທະນະທຳ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຄວາມກ້າວໜ້າ ທາງວິທະຍາສາດ ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ເກີດຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວ.

2. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະໄດ້ການປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈ ຊຶ່ງເນື່ອງມາຈາກໝາກຜົນທາງດ້ານວິທະຍາສາດ, ສິນລະປະວັນນະຄະດີ ຊຶ່ງຜູ້ກ່ຽວເປັນຜູ້ປະດິດຄິດແຕ່ງ.

ມາດຕາ 28

ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສາກົນ ຊຶ່ງອໍານວຍໃຫ້ແກ່ການເສີມຂະຫຍາຍສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຖະແຫຼງການສະບັບນີ້ ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

ມາດຕາ 29

1. ທຸກຄົນມີຜົນທະຕໍ່ວົງຄະນາຍາດທີ່ຕົນອາໄສຢູ່ ຊຶ່ງເປັນສັງຄົມອັນໜຶ່ງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຕົນ ເປັນໄປໄດ້ຢ່າງເສລີ ແລະ ເຕັມສ່ວນ.

2. ໃນການໃຊ້ສິດ ແລະ ເສລີພາບຂອງຕົນ, ທຸກຄົນຈະຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ດ້ວຍກົດໝາຍທີ່ແນໃສ່ເພື່ອຮັບປະກັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການເຄົາລົບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງບຸກຄົນອື່ນ ແລະ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນຊອບທຳດ້ານຈັນຍາທຳ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງສັງຄົມປະຊາທິປະໄຕ.

3. ຈະໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ບັນດາສິດທິ ແລະ ເສລີພາບເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ໄປໃນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການຂອງສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 30

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດໆໃນຖະແຫຼງການນີ້ ທີ່ອາດຈະຕີຄວາມໝາຍໄປໃນທາງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າລັດໃດລັດໜຶ່ງ, ກຸ່ມຄົນໃດກຸ່ມຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ມີສິດໃນການເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ການກະທຳກົດຈະກຳໃດໜຶ່ງ ທີ່ ຈະນຳໄປສູ່ການທຳລາຍສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້.